

Forudsætninger baseret Kolonisationsforsøg var glippet, paatænkte det ganske at opgive Forbindelsen med Grønland, men i 1734 blev der dog fundet en Ordning, idet den grønlandske Handel af Regeringen blev overdraget som Monopol til en privat Købmand, Jacob Severin, der yderligere fik Løfte om et aarligt Tilskud af 5,000 Rdlr., og som til Gengæld maatte forpligte sig til at underholde Missionen. Jacob Severin, der menes at have drevet Handelen med Fordel, og i hvis Tid Kolonierne Kristianshaab, Jakobshavn og Frederikshaab bleve grundede — de oprindelige danske Anlæg vare ved Godthaab og ved Holstensborg — var Ihændehaber af den grønlandske Handel indtil 1750, da den i Forbindelse med Pligten til at underholde Missionen gik over til et privat Interessentskab, det saakaldte almindelige Handelskompagni. Under dette Kompagni blev Handelen udvidet over en stor Del af Kysten, og saa godt som alle de nuværende Kolonier fra Upernivik i Nord til Frederikshaab i Syd vare nu anlagte. Uagtet Kompagniet i højere Grad understøttedes af Regeringen, havde det ikke Held, og i Aaret 1774 saa Regeringen sig nødsaget til atter at overtage Handelen for egen Regning og selv underholde Missionen. — Monopolet har derefter siden 1774 uafbrudt været udøvet af Staten selv.

Aaret efter at Regeringen havde overtaget Handelen, anlagdes den sidste (sydligste) Koloni Julianehaab, og der blev nu taget fat paa Arbejdet med at bringe bedre Orden i de grønlandske Forhold, hvor Kendskabet til det nye og fremmede og tildels ogsaa selve Handels Udøvelse paa forskellig Maade havde medført uheldige Følger. Der blev under 19. April 1782 udfærdiget en Instruks for de Danske i Grønland, ganske særlig for Handelens Betjente i Grønland, ligesom der blev ansat 2 Inspektører, en for Sydgrønland ved Godthaab, en for Nordgrønland ved Godhavn, hvis Hovedformaal det skulde være at vaage over Instruksens Overholdelse, beskytte de indfødte mod Forurettelser og befordre Handelens Vel. Instruksens fastsætter saaledes i Afsnittet „Om Grønlænderne“ først, at Handelens Betjente bør paase, at der ikke sker Grønlænderne Uret eller Overlast, og fortsætter derefter: „Skulde noget usømmeligt af Grønlænderne begaaes, som enten Tyveri eller andre grove Laster, da maa Købmanden med al Lemfældighed formane dem til at afstaa derfra. Frugter dette ikke, eller Forseelsen er særdeles

grov, straffes de efter Omstændighederne og Forbrydelsernes Beskaffenhed.“ Endvidere bestemte Instruksens, at Købmanden skal anvende al mulig Klogskab og Iver for at opbjælpe Grønlændernes Erhverv, vaage over, at de grønlandske Drengbørn opdrages til at blive gode Kajakfangere, og i det Hele paa enhver Maade antage sig den grønlandske Befolknings Tarv. Særlig bestemtes det, at „i Hungers og Sygdoms Tid“, naar Grønlændernes Nød virkelig fordrer Understøttelse, maa dansk Proviant paa en fornuftig og sparsom Maade uddeles til de nødlidende. Saavel Dommermyndigheden som Varetagelsen af det offentlige Omsorg for Grønlændernes Vel var saaledes i første Række betroet „Købmanden“ (o: Kolonibestyrelsen). Men der var ikke gjort noget yderligere Skridt til Anerkendelse og Haandhævelse af saadanne for det grønlandske Samfunds Opretholdelse heldige Vedtægter, efter at de paa nedarvet Skik og Brug beroende paa mange Steder vare gaaede i Forfald, uden at noget nyt var traadt i Stedet for. Købmændene saa vedvarende deres Hovedvirksomhed i at varetage Handelens Tarv og vare nødte dertil allerede af den Grund, at den Tid, Handelens Forretninger levnedem, umulig kunde være tilstrækkelig til at varetage Retsplejen og meget andet i et vidtstrakt Distrikt med meget besværlige Kommunikationsforhold, hvortil kom, at Handelens Betjente ofte stod uforstaaende overfor det grønlandske Samfunds Ejendommelighed og tidt savnede tilstrækkelig Kendskab til Sproget. Instruksens gav heller ingen nærmere Anvisning paa, hvorledes Handelens Betjente skulde udøve den dem tillagte Myndighed, eller hvor langt den egentlig strakte sig.

Det maa dog over disse og andre Mangler, der den Gang føltes mindre, ikke glemmes, at Instruksens af 1782 i sin Helhed betegnedet et stort Fremskridt; den skabte Orden paa mange Omraader, hvor der før herskede Forvirring, og hæmmede mangfoldige Misbrug; den viste tydeligt, at Regeringen bestemt tog Afstand fra ethvert Overgreb mod Grønlænderne og krævede, at de danske i Landet skulde handle i denne Aand. I lange Tider udgjorde Instruksens Grundlaget for Retsordenen i Grønland, og den er aldrig fuldstændig blevet hævet, omend den ved Instruksens indførte Ordning i Tidens Løb paa mange Punkter er bleven ændret ved senere trufne Bestemmelser.

Handelen blev imidlertid ført videre under skiftende Konjunkturer, fra 1790—